

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

ACEASTĂ LUMINIȚĂ A MEA

O las să lumineze

Formula

Cum să faci munca
lui Dumnezeu

Profilul creștinului

Privește în oglindă

NOTA EDITORULUI LUMINĂ VS. ÎNTUNERIC

Conform unei alegorii care poate fi găsită pe internet, era odată o peșteră adânc în inima pământului care nu văzuse niciodată lumina și nu își putea imagina cum ar putea fi. Într-o zi soarele i-a trimis o invitație peșterii să vină sus în vizită. Când a venit, peștera a fost uimită și încântată și a vrut să-i returneze bunătatea, așa că a invitat soarele să o viziteze jos, căci soarele nu cunoscuse niciodată întunericul. Dar când soarele a venit și a intrat în peșteră, curios să afle cum este „întunericul”, a fost nedumerit și a spus: „Nu văd nicio diferență!”

Lumea poate părea uneori un loc foarte întunecos – cineva drag trece printr-o boală înfricoșătoare, un copil este afectat de bullying, o poveste de la știri despre o tragedie sau un dezastru natural. Întunericul poate intra și în relațiile noastre interumane prin amărăciune, resentiment, sentimentul că ești tratat greșit, sau prin refuzul să încerci să înțelegi. Iar uneori facem alegeri greșite sau cedăm în fața slăbiciunilor noastre, lăsând astfel întunericul să creeze

crăpături și răni care pot dura mult timp.

Dar ceea ce ne arată povestea peșterii este că întunericul nu poate exista în prezența luminii. Cel mai apăsător întuneric este neajutorat în prezența luminii. „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o”. (Ioan 1:5)

Iisus spune: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8:12) Mai spune și că „Voi sunteți lumina lumii... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5:14-16)

Iisus, care este lumina lumii, își numește ucenicii lumina lumii. Este uimitor, dar în același timp o provocare. Indiferent cât de întunecată este lumea, este responsabilitatea și privilegiul nostru să strălucim cu lumina Sa în cele mai întunecate colțuri ale lumii, încât oamenii de pretutindeni să aibă ocazia să-L vadă și să ajungă să-L cunoască.

PROFILUL CREȘTINULUI

Epistola către Diognet a fost scrisă de un creștin anonim către un păgân de rang înalt, cel mai probabil în a doua parte a secolului II. Este probabil cea mai timpurie scriere păstrată, scrisă unui necreștin, care explică și apără credința creștină și ne arată cum vedeau primii creștini lumea și locul lor în ea. Însușirile enumerate de autor în capitolul 5, „Manierele creștinilor” ne dau de gândit și în ziua de azi. Iată citate din traducerea J.B. Lightfoot:

Creștinii nu se deosebesc de ceilalți oameni prin țară, limbă, sau obiceiuri. Nu locuiesc în orașe ale lor, nu vorbesc un dialect aparte, nu duc o viață excentrică... Deși locuiesc atât în orașe grecești cât și în cele barbare, după cum le-a fost soarta, și urmează obiceiurile locale de îmbrăcăminte, de hrană și în alte aspecte ale vieții, arată în același timp caracteristici remarcabile și indiscutabil neobișnuite ale cetățeniei lor spirituale.

Ei locuiesc în țările lor, dar ca străini; iau parte la toate ca cetățeni, dar îndură totul ca

străini. Orice țară străină le e patrie și orice patrie le e țară străină...Sunt „în trup”, dar nu trăiesc „după trup”. Locuiesc pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului. Se supun legilor rânduite de stat, dar în viața privată transcend legile.

Ei iubesc pe toată lumea... Sunt omorâți, totuși sunt aduși la viață... Au nevoie de toate, totuși abundă în toate.... Sunt dezonorați, totuși sunt glorificați în dezonorarea lor. Sunt calomniate, totuși sunt reabilitați. Sunt înjurați, totuși sunt binecuvântați. Sunt insultați, totuși li se arată respect... Când sunt pedepsiți, se bucură ca și cum sunt aduși la viață... Cei care îi urăsc nu pot aduce un motiv pentru ostilitatea lor.

Într-un cuvânt, ce este sufletul pentru trup, așa sunt creștinii pentru lume. Sufletul este în toate membrele corpului, așa și creștinii sunt în toate orașele lumii. Sufletul trăiește în trup, dar nu este parte din trup; tot așa și creștinii trăiesc în lume dar nu sunt din lume. Sufletul, care este invizibil, este îngredit în trup, care este vizibil; în același fel creștinii sunt recunoscuți ca fiind în lume, însă religia lor rămâne invizibilă.

VIAȚA ȘI MESAJUL LUI IISUS: LUMINA

PETER AMSTERDAM

La scurt timp după ce Iisus i-a învățat pe ucenici cum să se roage, (Vezi Luca 11:1-4.) a vorbit despre lumină în trei propoziții scurte. A început referindu-se la lumina fizică, apoi a continuat vorbind despre lumina din interiorul nostru.

Nimeni n-aprinde o lumină ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub baniță; ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina. (Luca 11:33)

Lumina despre care vorbește poate fi o lampă cu lumânare sau una cu ulei și fitil, dar cel mai probabil este de-al doilea model. N-are niciun sens să aprinzi o lampă iar apoi să o pui într-un loc în care lumina ei să nu servească la nimic și nimeni să nu beneficieze de ea.

Iisus și mesajul Său sunt asociate în Evangheliile

cu lumina.

În El era viața, și viața era lumina oamenilor. (Ioan 1:4)

În alt loc în Noul Testament citim despre lumină referitor la cei ce credeau în Iisus.

Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. (Efeseni 5:8)

Iisus și mesajul Său – Lumina – n-ar trebui ascunse. Ar trebui proclamate pretutindeni prin munca Sa, prin ucenicii Săi și prin credincioșii din toate timpurile. Dacă mesajul este respins de unii, cel puțin nu este din cauză că este ascuns, sau secret; ci pentru că atunci când a auzit mesajul, ascultătorul a decis să îl respingă.

Iisus a continuat spunând:

Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul

tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric. (Luca 11:34)

Conform cunoștințelor medicale din vechime, lumina nu intra în ochi, ci omul avea lumină în interiorul lui, care ieșea prin ochi și astfel omul putea vedea. Ceea ce spunea Iisus reflecta acest concept vechi. Cei ce L-au auzit pe Iisus au înțeles că El se referea la ochi ca la sursa luminii emanată de trup, care putea fi sănătoasă sau nesănătoasă. Dacă ochiul este sănătos arată că acel om este plin de lumină în interior, ceea ce se reflectă în ochii lui. Dar dacă ochiul este nesănătos și nu emite lumină, arată că omul acela este plin de întuneric.

Iisus vorbea de sufletul omului, de starea lui spirituală. Dacă ochiul nu era sănătos atunci omul interior era întunecat, fără lumină spirituală – era nesănătos spiritual. Se înțelege că ochiul sănătos este al celui care se focalizează asupra binelui, a celui pe care Dumnezeu l-a umplut cu lumină.

Da, Tu îmi aprinzi lumina mea. Domnul Dumnezeu meu îmi luminează întunericul meu. (Psalmul 18:28)

Cei care au respins mesajul lui Iisus erau aceia ai căror ochi – adică sufletul – era plin de întuneric. Apoi Iisus avertizează:

Ia seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric. Așa că, dacă tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare. (Luca 11:35-36)

El spune că lucrurile care ne ghidează gândurile, viața, deciziile, etc, trebuie să vină din lumină; de aceea oamenii trebuie să facă tot ce pot să se asigure că lumina din ei este lumina adevărată, că sunt sănătoși spiritual.

Lumina din interior va lumina, precum o lampă. Cei care cred în El și în învățăturile Lui, fără să aibă inima împietrită, sunt sănătoși spiritual și plini de lumină. Ei vor lumina cu lumina lui Iisus în același fel în care se vede cineva într-o cameră întunecată dacă este luminată cu o lumină.

Aceste versete se pare că sunt prezentate progresiv. Iisus este lumina, pus acolo unde toți pot să-L vadă. Sănătatea spirituală a omului este determinată de răspunsul lui față de lumină. Cei care iau lumina lui Iisus vor fi sănătoși spiritual și astfel vor lumina cu putere și vor dărui lumină. Ei vor reflecta lumina lui Iisus asupra celorlalți prin felul cum trăiesc și prin dragostea pe care o arată. În contrast cu cei care Îl resping pe Iisus, a căror ochi este rău și plin de întuneric. Mesajul este să îmbrățișezi lumina, să crezi în Iisus. Cei care au lumina în interiorul lor pot fi călăuziți de Dumnezeu, pot face alegeri corecte și pot fi lumina Lui pentru alții.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI,
MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII
ORGANIZAȚIEI THE FAMILY
INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ
DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL
ORIGINAL.

O RAZĂ DE LUMINĂ ÎN ÎNTUNERIC

IRIS RICHARD

Eram în drum spre o întâlnire importantă care, din păcate, fusese programată la ora de trafic intens de dimineață. Pe cât posibil eu încerc să-mi plănuiesc ziua în așa fel încât să evit să fiu pe drum la ora aceea.

Ieșind pe ușă am sperat să fie diferit în ziua aceea, dar nu după mult timp am rămas blocată în trafic. Și, ca să fie și mai rău, o mașină de gunoi din aceea veche, cu partea din spate deschisă, era oprită în fața unei clădiri, chiar în fața mea.

În Kenya gunoiul este comodate răvnită. Multe obiecte aruncate mai au valoare pentru alții, iar reciclarea se face la groapa de gunoi de către oameni care locuiesc acolo în cocioabe și adăposturi din carton.

Multe dintre camioanele de gunoi sunt foarte vechi și arată pe exterior pe cât de neplăcut este și conținutul lor. Camionul acesta era așa de vechi că scârțâia foarte tare, scuipa fum și îi învăluia pe toți din preajmă într-un nor de duhoare. Era însă decorat cu jucării aruncate, încălțăminte veche și

decorațiuni de Crăciun, ca și cum cineva încerca să-l facă mai plăcut la vedere. Eu am strâmbat din nas și îmi venea să spun o înjurătură pentru ghinionul acesta – nu doar că am fost blocată în trafic, dar, mai mult, în spatele celui mai rău vehicul posibil.

Apoi am observat trei gunoieri zdrențuroși în camion, pe mormanul de gunoi. Unul dintre ei le citea celorlalți dintr-o carte mare – o Biblie. Aveau o expresie liniștită pe față și păreau complet ignorați la ce era în jurul lor.

Eu stăteam în mașina mea și priveam această scenă nepotrivită și atunci m-am gândit la Dumnezeu. În ciuda traficului, am început să-L laud pe Dumnezeu și asta mi-a luat mohorârea. Apoi traficul s-a fluidizat și camionul a luat-o pe o stradă lăturalnică. Însă mărturia prezenței lui Dumnezeu în mijlocul gunoiului și felul în care acei muncitori umili au avut parte de ceva divin, m-a impresionat. Am condus mai departe, bucuroasă să las în urmă traficul, dar mișcată de ceea ce am văzut.

ACEASTĂ LUMINIȚĂ A MEA

DAVID BOLICK

Seara trecută eu și soția priveam apusul de pe terasă și am stat acolo până ce au apărut stelele. Ca de obicei prima stea care a apărut a fost Luceafărul. După vreo oră, aceasta era în continuare cea mai strălucitoare în noaptea aceea fără lună, strălucirea ei constantă întrecând cu ușurință licăririle celorlalte.

Însă Luceafărul avea, bineînțeles, un avantaj nedrept deoarece ea este, de fapt, planeta Venus, pretinzând a fi o stea. Precum Luna, ea nu emite lumină proprie ci o reflectă pe cea a Soarelui.

Mi-a venit atunci un gând că dacă Luna și Venus pot străluci atât de puternic în ciuda suprafeței lor mate și a lipsei de lumină proprie, atunci nici eu nu ar trebui să mă îngrijorez în ceea ce privește capacitatea mea de reflectare spirituală – gradul meu de bunătate sau sfințenie, așa cum este observat de mine sau de alții. Tot ce trebuie să fac ca să reflect lumina lui Dumnezeu este să fiu prezent atunci când El și-o revarsă asupra mea. Această observație nu-mi permite să trag chiulul și să devin un nepriceput spiritual, însă îmi dă un sentiment de eliberare să știu că nu trebuie să par ceea ce nu sunt.

Această întâmplare m-a ajutat să înțeleg într-un mod nou binecunoscutul verset din Biblie: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos”. (1 Corinteni 13:12) Mereu am

interpretat acest verset că se referă la percepția mea despre Dumnezeu și lucrurile spirituale, dar acum văd că se referă și la modul cum Îl văd ceilalți pe Dumnezeu reflectat prin mine. Indiferent ce încerc, eu nu pot să-mi schimb esența, tot așa cum nici o planetă sau Luna nu se pot transforma în stele. Această transformare se întâmplă doar atunci când Dumnezeu luminează asupra mea. Poate că nu sunt cea mai reflectoare suprafață însă lumina Lui este suficient de strălucitoare ca să mă facă una din stelele Sale.

STRĂLUCEȘTE

Lumina nu poate fi văzută decât în reflexia ei în obiecte, dar până și cel mai mic fricel de praf poate părea un diamant dacă se află în lumina soarelui. Dacă praful n-ar exista atunci nu am putea vedea lumina, iar dacă lumina nu ar exista atunci nu am putea vedea praful. Este nevoie de amândouă. Creatorul poate fi văzut doar prin reflexia Lui în creația Sa. (Vezi Romani 1:20) Așa că „să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei 5:16)

Să fie lumină

KOOS STENGER

Am auzit o mărturie frumoasă povestită de evanghelistă olandeză Corrie ten Boom. Ea a vizitat odată o închisoare undeva în sălbăticia Africii. Atmosfera era întunecată și apăsătoare, iar majoritatea deținuților nu aveau nici măcar un acoperiș deasupra capului și trebuiau să stea în majoritatea timpului afară, o grămadă de oameni distruși. Erau înconjurați de garduri ghimpate și de gardieni înarmați și nervoși, cu degete neliniștite, care nu s-ar fi gândit de două ori înainte să apese pe trăgaci.

Acolo, în nenorocita aia de groapă de disperare, acei oameni trebuiau să sufere pentru crimele lor. Uneori stăteau neprotejați sub soarele arzător, alteori erau bătuți de rafalele neînduplecate ale ploii, trupuri slăbite tremurând de frig.

Ea era evanghelistă, iar în ziua când a vizitat acel loc tocmai fusese furtună. Locul era o mare de noroi, plină de oameni care sufereau și pe față cărora se citea chinul și descurajarea. Acolo cuvântul speranță își pierduse sensul. Să le spui acestor oameni despre bunătatea lui Dumnezeu părea o bătaie de joc. Cum ar fi putut ea să le spună acestor oameni că Dumnezeu era bun și că fusese bun *tot timpul*?

Puterile întunericului sunt viclene, foarte deștepte în răutatea lor și foarte bune să cultive răul. Ca să convingă sufletele pierdute că Dumnezeu este o minciună și că singurul lucru de așteptat este iadul pe pământ și iadul

în viața de apoi, întunericul caută să afunde oamenii în atâta opresiune și tristețe încât orice concept de bine și rău să pară fără sens. Tot ce rămâne este chinul nesfârșit pentru supraviețuire, unde faptele egoiste nu sunt evitate.

Aceasta este puterea răului în momentele întunecate.

Corrie fusese ea însăși în închisoare ca adult, trimisă în tabăra de concentrare Ravensbrück fiindcă familia ei adăpostise evrei în timpul ocupației naziste în Olanda. Așa că și-a amintit de suferința ei din acele vremuri și de lupta interioară cu tentația să nu cedeze minciunii că Dumnezeu a uitat-o.

Căci El nu uită.

Simplul fapt că ea s-a alăturat luptei să curețe lumea cu lumina Evangheliei este o mărturie suficientă. Dar cum ar putea ea să-i convingă pe acești oameni noroiși și lipsiți de speranță, care o priveau cu ochi goi, de credințioșia Lui?

Oamenii aceștia au nevoie de bucurie.

I-a venit dintr-o dată inspirația. Locul acesta are nevoie de bucurie. Bucurie reală, de genul care vine din interior. Bucurie supranaturală. Nu este vorba de bucuria lumii temporare, ci de bucuria care construiește un pod spre eternitate.

Așa că s-a rugat. A fost o rugăciune simplă, însă una cu convingere. „Doamne, umple-mă cu o asemenea bucurie încât

se va revărsa asupra acestor deținuți. Acest întuneric este prea adânc pentru mine, însă Tu ai învins lumea”.

A început să vorbească.

Și chiar atunci a simțit că i se umple inima de bucurie și pe când se ruga i-a atins și pe bărbații din noroi. Mai întâi unul, apoi altul, până când i-a atins pe toți din mulțime. Speranța s-a revărsat asupra acestor oameni miserabili care, pentru prima oară, au înțeles de ce a venit Iisus pe acest pământ, și nu după mult timp acest loc nenorocit a fost schimbat. Nu cu înțelepciunea oamenilor sau prin cuvintele potrivite ale unui orator talentat. N-a fost așa. Duhul Sfânt a preluat controlul și a înlăturat întunericul.

Când a terminat și a trebuit să plece, deținuții și gardienii au trecut de gardul ghimpat, afară din incinta închisorii, ca să-i facă cu mâna în semn de recunoștință. Nu s-a tras niciun foc și niciun deținut nu a evadat. „Să veniți înapoi doamnă dragă!” i-au strigat cu toții. „Să ne spui mai multe despre Regele din Rai”.

Așa luptăm cu întunericul. Nu cu puterea noastră, nu cu analizarea și găsirea de modalități să-l evităm sau să-l depășim. Ci să lăsăm lumina și pe Dumnezeu să facă ce știe El mai bine, adică să cotonogască întunericul cu nuiua iubirii Lui. Căci, de fapt, când El a spus: „Să se facă lumină” chiar asta a vrut și a fost lumină.

“

Poți lăsa și tu în tine lumina bucuriei invitându-L pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus, în viața ta:

Dragă Iisus, cred că Tu ai murit pentru mine și că mă iubești. Știu că am nevoie de prezența Ta în viața mea și îmi deschid inima și Te chem să vii. Iartă-mă pentru greșelile mele. Îți mulțumesc pentru darul Tău gratuit al vieții veșnice. Ajută-mă să te iubesc și să împărtășesc și cu alții dragostea, lumina și adevărul Tău. Amin.

“

Lumina iubirii

CURTIS PETER VAN GORDER

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Dumnezeu este dragoste și dorește ca lumea să fie plină cu dragoste: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37-39)

Iubirea lui Dumnezeu se vede în acțiune în Evanghелиi, în felul cum a trăit Iisus: a vindecat orbi, a înviat morți, a avut grijă de copii, a spălat picioare murdare, a hrănit mulțimi de oameni și și-a învățat ucenicii, ca apoi, în final, să moară pe cruce pentru păcatele noastre și să învie din morți ca să ne dea speranța că într-o bună zi vom învia și noi.

Când oficial am căsătorii în Japonia m-am gândit că cel mai bine se poate rezuma felul în care trebuie să se iubească tinerii căsătoriți prin 1 Corinteni 13, care este uneori intitulat capitolul iubirii. Începe prin a ne spune ce *nu* este dragostea – egoistă, mândră sau nepoliticoasă – apoi continuă să ne spună că iubirea nu renunță niciodată și nu dă greș niciodată!

Mulți oameni au tendința să fie cam sceptici să iubească până nu văd o dovadă. În 2009 George Vaillant, cercetător șef la Grand Study, care a urmărit timp de 80 de ani 268 de absolvenți Harvard să vadă ce ne face fericiți, a afirmat

că studiile sale se rezumă prin: „Fericirea este dragoste. Punct.” (Stossel, Scott (Mai 2013). „What Makes Us Happy, Revisited: A new look at the famous Harvard study of what makes people thrive.” *The Atlantic*. Actualizat în 25 iunie 2017.)

O altă carte publicată în 2011, intitulată *Dumnezeu și viața de apoi* (Jeffrey Long și Paul Perry) ne-a adus alte dovezi din interviuarea a mii de persoane care au fost în pragul morții. Când au fost întrebați „Din experiență, ați întâlnit informații specifice despre dragoste?” 58,1% dintre voluntari au răspuns afirmativ.

„Dragostea este peste tot. Trece în viața de după. A fost incredibil.”

„Am fost iubit necondiționat în ciuda greșelilor și temerilor mele.”

„Niciun om nu poate iubi cu iubirea pe care am simțit-o în acea lumină. Este mistuitoare și iertătoare. Nimic nu se compară cu ea. Este de un milion de ori mai bună ca ziua când te-ai uitat pentru prima oară în ochii copilului tău. Este de nedescris.”

Aceste mărturii ne spun multe despre iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi și cât de mare este! Să ne facem și noi partea de a împărtăși adevărul Său și iubirea Sa cu alții încât să ajungă și ei să o cunoască și să o simtă.

De la întuneric la lumină

G.L. ELLENS

Nonon nu-și putea stăpâni lacrimile când îmi povestea despre moartea surorii ei, Rani. Dăduse cu bicicleta într-o groapă din drum, a căzut și a aterizat în cap. Nu purta cască în ziua aceea. Deși era athletică și în formă fizică, o mișcare neatență i-a fost de ajuns.

Dintre cele două surori, Rani fusese cea mai veselă și avea o inimă darnică. Nonon era mai introvertă și mai retrasă și se considera „cea întunecată”. Apoi totul s-a schimbat într-o secundă. Rani era în comă pe patul de spital iar Nonon era la căpătâiul ei zi și noapte, încercând să o încurajeze și ținând-o de mână. Însă Rani nu și-a revenit. În final familia și-a dat seama că trebuie să o lasă să plece...

Când îmi povestea despre accident și spital mi-am dat seama că Nonon retrăia toată durerea de atunci. „De ce?” era întrebarea din inimă și din mintea ei, dar nu avea la cine să apeleze. Ea fusese crescută catolică, dar s-a convertit la budism ca să se căsătorească cu soțul ei. Acum nu mai era sigură care era adevărul.

Dar durerea și tristețea o făceau acum să caute răspunsuri...

Simțeam asta dar ezitam. Nu avusesem până atunci nicio conversație profundă cu ea. Știa că eu cred în Iisus, dar mereu răspundea sarcastic la tot ce spuneam eu despre credință.

Am inspirat adânc. „Nonon” i-am spus,

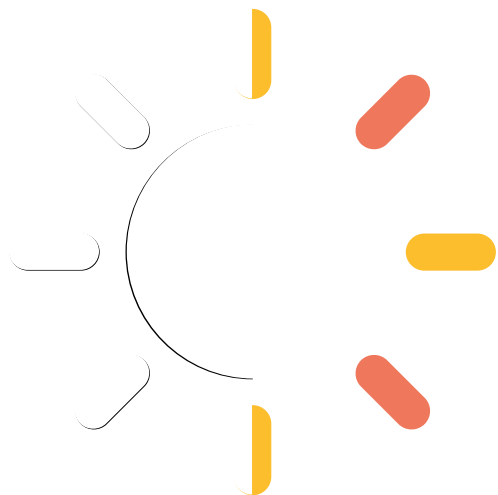
„există un verset în Biblie care spune: Piere cel neprihănit și nimănu-i pasă; ... nimeni nu înțelege că Dumnezeu îl protejează de răul ce va urma. Cei ce urmează căile sfinte se odihnesc în pace când mor”. (Isaia 57:1-2, traducere din engleză)

Spunând lucrurile acestea am văzut cum lui Nonon îi intră o lumină în sufletul ei. „Unde este asta?” m-a întrebat ea.

Am deschis Biblia de pe telefonul meu și i-am arătat. I-a făcut semn și mamei ei să vină să vadă: „Mamă, uite-te la asta!”

Mai multe rude s-au adunat să audă când citeam pasajul cu voce tare și îl explicam. Toți o iubeau pe Rani. Fusese veselă, deșteaptă și avea întotdeauna ceva bun și iubitor de spus. Nonon o privea cu admirație ca fiind sora perfectă. Versetul acesta explică cum, uneori, Dumnezeu, îi cheamă pe unii oameni la El din grijă, ca să-i protejeze sau să-i ia din calea răului sau a vreunei calamități. Atunci parcă s-a așternut pacea și liniștea asupra tuturor din cameră. Au înțeles că Rani murise și că își putea găsi pacea și mângâierea în versetul din Cuvântul lui Dumnezeu.

De atunci Nonon a ținut legătura cu mine. În fiecare zi îi trimit citate și pasaje scurte din Cuvântul lui Dumnezeu și ea îmi răspunde cu recunoștință.

Copii

Încrezători

ALEX PETERSON

Părinții care se preocupă de progresul copiilor lor la fiecare etapă a dezvoltării acestora trebuie să știe despre rolul important pe care îl are părerea pe care o are copilul despre sine însuși. Copiii care au o părere pozitivă despre ei înșiși, cei care cred că pot să reușească, sunt mai în măsură să reușească.

Copiii își fac primele impresii despre ei înșiși și despre aptitudinile lor în contextul căminului. Părinții pot găsi în fiecare zi situații care să dezvolte încrederea în sine a copiilor, ceea ce, în final, îi va ajuta să devină adulți bine adaptați și bine educați.

Rezolvarea problemelor

Părinții sunt de multe ori surprinși să descopere cât de capabili și cât de descurcăreți sunt copiii lor să-și rezolve problemele atunci când li se dă puțină călăuzire. Toți copiii se lovesc de probleme și prin confruntarea cu acestea ei învață deprinderi de rezolvare a problemelor care apoi le sunt esențiale succesului în viață. Este nevoie de timp și de răbdare să-i înveți pe copii cum să-și rezolve singuri problemele, însă investiția este înțeleaptă și aduce mari foloase

atunci când copiii cresc, când problemele lor devin mai complexe și când miza este mai mare.

O tendință a părinților este să rezolve ei problema, sau să dea prea repede răspunsul. Acest lucru poate fi de folos situației imediate, însă împiedică procesul de învățare. Este precum în proverbul: „Dă-i omului un pește și l-ai hrănit o zi; învață-l să pescuiască și l-ai hrănit o viață întreagă”.

La fel procedează și Dumnezeu cu noi. El ar putea să ne rezolve toate problemele cu o singură bătaie din palme, însă de cele mai multe ori se așteaptă de la noi să ne gândim la soluție, să luăm în considerare opțiunile pe care le avem și să facem ce putem noi face înainte ca El să intervină și să facă ceea ce noi nu putem face. El ne implică în găsirea soluției și ne călăuzește pas cu pas și asta nu ca să ne facă viața mai grea ci ca să învățăm din acea situație.

Nesiguranța

Indiferent cât de mult își iubesc părinții copiii și cât de mult încearcă să le dea tot ce au nevoie, vor apărea situații în care copilul se va simți nesigur, iar această nesiguranță se va reflecta în

probleme de comportament.

Comportamentul neadecvat trebuie corectat, însă dacă părintele nu înțelege ce a determinat acel comportament, atunci corecția poate face mai mult rău decât bine. Purtarea neadecvată este doar simptomul, iar părinții trebuie să identifice și să rezolve rădăcina problemei, cauza de substrat.

În funcție de vârsta și de nivelul de maturitate al copilului, încearcă să-l ajuți să ajungă singur la concluziile bune abordând problema din perspectiva găsirii soluției. Atunci când faci o distincție clară între problemă și copil și când îl implici pe copil în rezolvarea problemei, ca o situație din care el are de învățat, prin aceasta este posibil să ajuți la sporirea încrederii de sine, decât la diminuarea ei.

Nu se întâmplă ca toți copiii să aibă o purtare rea atunci când se simt nesiguri. Unii devin retrași, sau le scad rezultatele școlare. Însă indiferent de felul în care se manifestă această nesiguranță, primul pas în rectificarea problemei este recunoașterea ei, iar al doilea pas este rectificarea cauzei printr-o perspectivă pozitivă.

Cultivă respectul reciproc

Respectul reciproc întărește legătura de dragoste între părinte și copil. Generează, de asemenea, unitate, ascultare și apreciere.

Respectul în cadrul familiei se manifestă prin considerație, înțelegere, grijă, bunăvoință de a asculta și comunicarea iubitoare. Acest lucru are rezultate în ambele direcții; dacă dorești respect din partea copiilor tăi atunci arată-le și tu respect lor.

Copiii învață prin observare și imitare. Dacă problema este lipsa de respect atunci este foarte posibil ca această atitudine să fi pornit de la părinții copilului, de la prieteni, sau alte influențe precum televizorul, filmele sau jocurile pe calculator. Dacă reduci aceste influențe negative atunci jumătate din bătălie este câștigată; iar dacă stabilești dispoziții clare referitor la ce te aștepti de la copil și susții cu consecvență acest standard, atunci și restul bătăliei este câștigat.

Cum să arăți respect copiilor tăi:

- Tratează fiecare copil ca un individ aparte
- Ține cont de sentimentele copilului; pune-te în locul lui

- Întreabă și sugerează, în loc să dai comenzi
- Fii atent atunci când vorbesc și ascultă ce spun; nu te grăbi să-ți expui părerea
- Ia serios în considerare ideile lor; gândește în ce măsură poți ajuta ca și ideile lor să dea rezultate

Evită neînțelegerile

Uneori copiii parcă își aleg intenționat cele mai proaste momente când să se poarte rău, deși, de fapt, de multe ori aceasta nici nu este o purtare rea cât mai degrabă o purtare supărătoare. Atunci când părinții sunt stresați, sunt preocupați cu alte treburi sau cu alte gânduri, când nu se simt bine, sau pur și simplu au o proastă dispoziție, acest lucru le afectează de cele mai multe ori interacțiunea cu copiii lor.

Evită aceste neînțelegeri atât de distructive pentru încrederea în sine a copilului oprindu-te înainte de a exploda și explică copilului contextul comportamentului său problematic. „Mi-ar plăcea să te aud cântând încă o dată acel cântec, însă acum trebuie să mă concentrez la condus”. „Mă doare capul de aceea te rog să nu mai repeți lucrul acesta”. Iar dacă nu reușești să te controlezi înainte ca să explodezi, atunci și explicațiile și scuzele ulterioare pot clarifica situația. Dacă dai copilului ocazia să contribuie la rezolvarea problemei atunci ai transformat o situație potențial distructivă într-una pozitivă.

Încurajarea

Lauda este o modalitate excelentă de a motiva. Copiii înfloresc la auzul laudelor. Este mai important și mai de folos să lauzi copilul pentru comportamentul său bun decât să îl cerți pentru purtarea rea.

Fii consistent, fii sincer și fii creativ – în același timp fii vrednic de crezare. Spre exemplu, dacă copilul tău încearcă să facă ceva nou însă are rezultate dezastruoase este bine să lauzi efortul și să nu comentezi asupra rezultatului. Sau în cazul unei încercări nereușite de a-ți face o surpriză, apreciază-i faptul că s-a gândit la tine. Pune accentul pe ceea ce este pozitiv încât binele să devină de neuitat.

Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea. – *Proverbe 22:6*

După o recentă evaluare la muncă am fost surprinsă să aflu că colegii mei de muncă nu consideră că sunt prea încurajatoare. M-a lovit puternic, deoarece consideram încurajarea ca fiind unul din punctele mele forte, așa că am început să mă gândesc adânc la ceea ce este încurajarea cu adevărat. Mi-am dat seama că eram bună să-i „încurajez” pe oameni să facă lucrurile în felul meu, sau să vadă lucrurile din punctul meu de vedere, dar nu-i prea laudam pentru lucrurile care nu aveau legătură cu mine.

Am învățat că este ușor să confunzi încurajarea cu manipularea. Chiar și fără intenții rele, probabil că am lăsat uneori impresia că oamenii trebuie să facă ceva ca să mă impresioneze, spre deosebire de situația în care ar fi apreciați pentru ceea ce sunt ei în momentul respectiv, fără alte îmbunătățiri.

Odată ce am observat lucrul acesta la mine pe plan profesional i-am observat efectăpul peste tot și cel mai mult ca părinte. De câte ori n-au auzit copiii de la mine ceva de genul: „Te descurci mai bine!” sau „Știi că o poți face!”

Aceste comentarii, deși nu sunt

demoralizatoare, sunt foarte diferite de: „Este impresionant cum ai muncit din greu azi!” sau „Îmi place entuziasmul pe care l-ai adus la masă!” Aceste afirmații nu au un calificativ în ele și nu implică că-i plăc fiindcă „se descurcă mai bine”.

Aș vrea în încheiere să spun că am ajuns un Dale Carnegie modern, cunoscut de toți din jurul meu pentru incredibilele mele încurajări, însă adevărul este că mai am mult până acolo. Nu este ușor să renunț la așteptările mele, fie că sunt pentru familia mea, colegii mei sau oricine altcineva. Uneori îmi este greu să recunosc că am așteptări, sau mă îngrijorez că dacă nu arăt că am așteptări, ei nu se vor mai strădui la fel de mult.

Însă săptămâna trecută, când încheiam sesiunea de muncă pe calculator cu o colegă i-am scris: „Apreciez entuziasmul tău, mă inspiră să fac și eu tot ce pot!” Iar ea mi-a răspuns cu o mulțime de emoji fericite.

Apoi le-am trimis mesaje copiilor mei cu ceva ce mi-a plăcut la fiecare dintre ei în ziua *aceea*. I-am trimis un mesaj și soțului. Au fost puțin surprinși, dar sper să se obișnuiască cu asta!

NINA KOLE

FORMULA

Faptul de a-L lăsa pe Dumnezeu să lucreze prin noi este un subiect foarte drag mie căci mi se pare încurajator când Dumnezeu alege oameni neașteptați să facă munca Lui, apoi îi ajută nu numai să-și facă treaba, dar să și-o facă *genial!*

Moise s-a plâns că nu este un bun orator, totuși Dumnezeu l-a ales să conducă poporul evreu afară din Egipt. Să vorbești în fața unei mulțimi este una din temerile numărul unu a oamenilor în general, pe locul doi fiind moartea. Deci Moise a avut nevoie de multă încredere în Dumnezeu să accepte o asemenea slujbă publică, însoțită și de atâta pericol. Și, cu siguranță, Dumnezeu l-a ajutat!

Apostolul Petru a fost câteodată foarte furios. A intrat în dispute și mai este și binecunoscuta lui lepadare de Iisus chiar înainte de crucificarea Lui. Însă Dumnezeu l-a folosit la doar câteva săptămâni după aceea să predice la mii de oameni. Dumnezeu alege deseori oameni neașteptați prin care să facă lucruri minunate, ca toți să știe că *El* este cel care le-a făcut.

Cu ani în urmă am călătorit în Paidha, Uganda, să țin cursuri biblice. Am luat cu mine niște cărți creștine și articole pe care doream să le folosesc. Un articol pe care l-am citit cursanților

mei pe acest subiect spunea: „Uneori încercăm prea din greu, muncim din greu și încercăm să facem totul singuri. Trebuie să ne cufundăm în Iisus și să-L lăsăm pe El să ardă și să lumineze calea, fiindcă dacă încercăm să o facem noi înșine, ne vom consuma pe noi înșine”.

Apoi mi-am amintit să-mi fac timp să-L includ și pe El în viața mea de zi cu zi, iar lucrurile au mers mai bine, mai lin și mai puțin stresant.

Dacă umbli cu Iisus și îți odihnești capul pe inima Sa vei învăța să cunoști Cuvântul Său, voia Sa și căile Sale. Vei dori să îi dai ascultare, nu din obligație, ci fiindcă ești conectat sufletește cu El. Bucuria ta va crește dacă rămâi în iubirea Sa. – Sue Detweiler

Obişnuiam să-i cer lui Dumnezeu să mă ajute. Apoi am întrebat dacă pot să îl ajut eu cu ceva. În final am ajuns să-i cer lui Dumnezeu să-și facă munca Sa prin mine. – Hudson Taylor (1832-1905)

TE SIMȚI ISTOVIT ÎN SUFLET?

Când te simți istovit și copleșit, chiar și numai gândul la munca și la problemele tale te poate zdrobi. Creierul tău are nevoie de odihnă.

De aceea este important să petreci timp în Cuvântul Meu, fiindcă este încărcare pentru mintea ta, iar mintea îți afectează atitudinea și felul cum privești lucrurile. Cuvântul Meu și alte scrieri inspiraționale îți luminează mintea. Astfel devii inspirat și pozitiv și îți dai seama că harul meu te va ajuta să faci față poverii, muncii, problemelor sau orice altceva Eu permit să îți vină în cale.

Eu văd inima ta și știi că dorința ta cea mai mare este să realizezi lucruri bune. Însă binele adevărat va fi realizat doar prin Mine și când Eu lucrez prin tine. Pentru ca Duhul Sfânt să lucreze în tine și prin tine, trebuie să petreci timp cu Mine.

Dacă te uiți la Mine și îți cauți răspunsurile la Mine, vei afla că te poți bucura de viață și de muncă și de responsabilitățile pe care ți le-am dat. Dacă îți pui încrederea în Mine, știind că te iubesc și doresc să te binecuvântez, vei găsi odihnă și pace pentru sufletul tău. Dacă Mă cauți pe mine în primul rând, toate celelalte lucruri ți se vor adăuga și vei afla că vei avea din nou bucurie, dragoste și pace pe deplin.

